

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. advokátem JUDr. Radimem Hanákem, Lublaňská 507/8, Praha 2 – Vinohrady, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Budějovická 7, Praha 4 – Michle, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2018, čj. 40408-2/2018-900000-312, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2021, čj. 54 Af 4/2019-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Radima Hanáka.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V nynější věci se NSS zabývá možností prolomit pravidla stanovená v § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. a zákazem překvapivosti rozhodnutí soudu. Konkrétně tyto otázky NSS řeší v situaci, kdy krajský soud nejprve zrušil rozhodnutí žalovaného o odvolání *proti platebnímu výměru na spotřební daň* a následně v jiném soudním řízení posuzoval zákonnost (na zrušené rozhodnutí navazujícího) rozhodnutí o odvolání *proti platebnímu výměru na pokutu* za nepodání daňového přiznání.

[2] Celní úřad pro Středočeský kraj v roce 2014 zjistil, že v budově v obci Vilémovice u Červených Janovic byl skladován nezdaněný řezaný tabák. Žalobci (jednomu

ze spoluvlastníků budovy) dne 26. 3. 2018 vyměřil spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období listopad 2014 ve výši 6 360 840 Kč. Ve *stejný den* pak žalobci dalším platebním výměrem uložil pokutu podle § 250 daňového řádu za nepodání tvrzení ke spotřební dani z tabákových výrobků za zdaňovací období listopad 2014 ve výši 300 000 Kč. Právě o osud *druhého* platebního výměru jde v projednávané věci. Žalobce se odvolal proti *oběma* platebním výměrům, ale obě odvolání žalovaný zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného ve věci pokuty podal žalobce žalobu. Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Učinil tak ale proto, že rozsudkem ze dne 29. 4. 2021 (tedy o den dříve, než vydal rozsudek v nynější věci), čj. 54 Af 5/2019 - 75, zrušil rozhodnutí žalovaného o vyměření spotřební daně (o odvolání proti platebnímu výměru).

[4] Pro úplnost dodává NSS již nyní širší kontext projednávané věci. Krajský soud v cit. rozsudku 54 Af 5/2019 zrušil rozhodnutí žalovaného o odvolání proti platebnímu výměru na spotřební daň a vrátil mu věc k dalšímu řízení, a to pro procesní pochybení daňových orgánů, které mělo za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Na jedné straně správce daně dovedl, že nalezený tabák skladoval žalobce. Použil k tomu výpovědi několika dalších osob pořízené před zahájením daňového řízení v souvisejícím trestním řízení. Na straně druhé ale tyto výpovědi daňové orgány neprovedly v daňovém řízení znovu, ač to žalobce navrhl. Žalobce podle krajského soudu snesl dostatečné důvody pro to, aby se výpovědi provedly znovu (body 78-88 cit. rozsudku krajského soudu). Krajský soud se otázkou, zda nalezený tabák skutečně skladoval právě žalobce, pro nadbytečnost nezabýval (bod 96 tamtéž). Krajský soud však ve věci 54 Af 5/2019 nevyhověl návrhu žalobce, aby rovnou zrušil i platební výměr, protože žalovaný mohl sám doplnit dokazování o požadované výpovědi, případně již provedené výpovědi nově posoudit, avšak vzít v úvahu, že žalobce neměl možnost se jich účastnit (bod 98 rozsudku). Podle krajského soudu není vyřešeno, zda tabák „patřil“ nynějšímu žalobci a zda to tedy byl žalobce, koho jako plátce daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tížila povinnost přiznat a odvést spotřební daň.

[5] V *nynější věci* proto podle krajského soudu nemohlo obstát rozhodnutí týkající se platebního výměru o pokutě, který byl na původním platebním výměru závislý. Žalobce však tento důvod pro zrušení netvrdil (k tomu níže **III.B.**). Samotné žalobní argumentaci soud nepřisvědčil.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost žalovaný (stěžovatel), a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podstatou kasační stížnosti je právě nesouhlas s argumentací, kterou krajský soud použil ke zrušení napadeného rozhodnutí. Podle stěžovatele nebyl důvod pro prolomení pravidel v § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. Krajský soud zrušil jenom rozhodnutí o odvolání, nikoli samotný platební výměr. Jen na něm je ale rozhodnutí o pokutě závislé. V textu zákona není uvedeno, že daň musí být stanovena pravomocně, aby bylo možné uložit pokutu za nepodání daňového přiznání. Stěžovatel odkazuje na judikaturu, kterou si podle něj krajský soud vyložil špatně. Podotkl také,

pokračování

že rozhodnutí krajského soudu pro něj bylo překvapivé, protože jej soud vydal hned následující den po vydání rozsudku 54 Af 5/2019 a nedal mu šanci na jeho obsah reagovat. Kromě toho tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, protože z něj neplyne, jak má stěžovatel dále postupovat v řízení o odvolání.

[7] Žalobce navrhuje kasační stížnost zamítnout. Bez pravomocného doměření daně nemůže být předepsáno penále či uložena pokuta. Pravidlo dle § 75 odst. 1 s. ř. s. proto prolomeno být mohlo. K námitce porušení § 75 odst. 2 s. ř. s. žalobce dodává, že výše zmíněnou vadu měl soud přezkoumat z úřední povinnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

III. A. *Krajský soud neporušil § 75 odst. 1 s. ř. s., jestliže přihlédl při přezkumu rozhodnutí o pokutě za nepřiznání spotřební daně ke zrušení rozhodnutí o vyměření spotřební daně*

[9] V první řadě stěžovatel tvrdí, že krajský soud porušil pravidlo v § 75 odst. 1 s. ř. s. Skutečným podmiňujícím rozhodnutím k nyní napadenému rozhodnutí byl platební výměr (který krajský soud ve věci 54 Af 5/2019 nezrušil), nikoli rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru.

[10] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Soudní řád správní tím vyjadřuje, že řízení ve správním soudnictví není pokračováním správního řízení. Proměny skutkového a právního stavu po vydání žalobou napadeného rozhodnutí proto *zpravidla* nemají vliv na soudní přezkum. Z právě uvedeného pravidla však existuje několik výjimek.

[11] Jedna z výjimek se týká právě vztahu mezi daní a jejím příslušenstvím. Podle § 2 odst. 5 daňového řádu jsou *úroky, penále a pokuty* příslušenstvím daně a sledují její osud. NSS již za účinnosti starého zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, formuloval výjimku z pravidla podle § 75 odst. 1 s. ř. s. spočívající v tom, že neexistence právní moci rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti brání předepsání úhrady penále. Vyloučil přitom možnost, aby v takové situaci pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o penále „přežilo“ a teprve po pravomocném ukončení řízení o doměření daně bylo případně odepsáno. Není přijatelné, aby po určité době existovala pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o příslušenství daně, která nemají oporu v pravomocně stanovené daňové povinnosti (rozsudek ze dne 16. 5. 2007, čj. 2 Afs 30/2007-68).

[12] Podobně rozhodl NSS např. v případě předepsání penále za nesplnění povinnosti provést včas odvod za porušení rozpočtové kázně (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 Afs 47/2009-45, *městys Jimramov*, bod 9, resp. ve vztahu k daňovému řádu rozsudek ze dne 22. 1. 2015, čj. 1 As 221/2014-35, *obec Sebranice*, bod 13), v otázce úroku z prodlení (rozsudek ze dne 19. 8. 2021, čj. 7 Afs 118/2020-42, *Dostihový spolek*, bod 24). Stejný názor NSS vyslovil i k pokutě za opožděné tvrzení daně (rozsudek ze dne 31. 3. 2021, čj. 10 Afs 397/2020-67, bod 15, zde šlo rovněž o spotřební daň na tabák a pokutu

za nepřiznání daně podle § 250 daňového řádu). Není důvod, proč by se stejné úvahy neměly použít též na nynější řízení.

[13] Výše uvedené závěry nejsou ani v rozporu se stěžovatelem citovaným usnesením rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, čj. 6 As 211/2017-88, č. 3948/2019 Sb. NSS. V něm rozšířený senát především umožnil správním soudům i přes znění § 75 odst. 1 s. ř. s. vzít v úvahu zrušení či změnu *podmiňujícího* rozhodnutí v řízení o žalobě proti *podmíněnému* rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel má pravdu, že podle usnesení rozšířeného senátu nemusí zrušení či změna *podmiňujícího* rozhodnutí vždy vést k automatickému zrušení *podmíněného* rozhodnutí. K tomu může dojít, pouze pokud „*podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonnost buď soudem ve správním soudnictví, nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorcích prostředcích*“ a zároveň pokud „*soud zohlední pouze takovou nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna*“ (6 As 211/2017, bod 35). Tyto podmínky jsou ale nyní splněny – nezákonnost rozhodnutí stěžovatele o spotřební dani vycházela z vad řízení, které *předcházely* vydání platebního výměru na spotřební daň (srov. též rozsudek ze dne 9. 9. 2020, čj. 6 Afs 176/2019-31, *KONREO*, bod 33).

[14] V nynější věci také není podstatné, že krajský soud rozsudkem 54 Af 5/2019 zrušil pouze rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru, nikoli samotný platební výměr. Již z mnohokrát potvrzeného rozsudku 2 Afs 30/2007 plyne, že bez *pravomocného* rozhodnutí o spotřební dani (aniž by musel být zrušen i platební výměr) nemůže obstát *pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o pokutě*. Krajský soud z tohoto rozsudku správně vycházel.

[15] Pokud jde o rozsudek ze dne 24. 1. 2019, čj. 5 Afs 22/2018 - 36, *ELEMENTS MARKETING GROUP*, jehož se dovolává stěžovatel, jeho závěry (nikdy pozdější judikaturou nezopakované) jsou excesem z judikatury NSS (k „judikaturnímu excesu“ srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, čj. 10 As 2/2018 - 31, č. 3896/2019 Sb. NSS, body 34 až 37). Zaprvé NSS již opakovaně potvrdil, že „stanovenou daní“ podle § 147 daňového řádu (na který navazuje i § 250 téhož zákona) se rozumí *pravomocně* stanovená daň (srov. rozsudky ze dne 27. 11. 2019, čj. 1 Afs 54/2019-25, *ADAPTA BUILDING*, bod 53, ze dne 11. 8. 2020, čj. 6 Afs 130/2020-32, *MBI uzavřený investiční fond*, body 21-22, a ze dne 19. 11. 2020, čj. 1 Afs 101/2019-75, *Veolia Energie ČR*, bod 87). Zadruhé právě ve výše citované věci 6 As 211/2017 rozšířený senát NSS upravil možnost soudu přihlédnout k pozdějšímu zrušení *podmiňujícího* rozhodnutí (srov. výše bod [13]).

[16] Stěžovatel odkazuje též na rozsudek 6 Afs 176/2019, *KONREO*, citovaný výše v bodě [13]. Ve věci *KONREO* však nešlo o vztah rozhodnutí o dani a rozhodnutí o jejím příslušenství, ale o vztah mezi rozhodnutím o zrušení povolení k provozování daňového skladu a procesním rozhodnutím o zastavení odvolacího řízení proti rozhodnutí o vydaném povolení (koneckonců to šestý senát NSS v bodu 32 cit. rozsudku sám vysvětlil a potvrdil i v dalším rozsudku ze dne 26. 11. 2020, čj. 6 Afs 177/2019-30, bod 35). Stejně tak stěžovatel pomíjí, že krajský soud ve věci 54 Af 5/2019 přihlédl i k tomu, že prvostupňový orgán nemůže po zrušení svého rozhodnutí v řízení pokračovat a vydat nové rozhodnutí (bod 98 rozsudku 54 Af 5/2019, resp. usnesení NSS ze dne 14. 4. 2009, čj.

pokračování

8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 21. 1. 2022, čj. 10 Afs 251/2020-45, *České dráhy*, bod 14).

III. B. *Krajský soud neporušil § 75 odst. 2 s. ř. s., protože pokuta podle § 250 daňového řádu má povahu trestu*

[17] V kasační stížnosti stěžovatel dále namítl, že krajský soud porušil i § 75 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud podle stěžovatele nesprávně přihlédl k zrušení rozhodnutí o spotřební dani (resp. zrušení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru) rozsudkem 54 Af 5/2019. Žalobce totiž takový argument v žádném žalobním bodu nepoužil.

[18] Podle druhého odstavce § 75 s. ř. s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*

[19] Stěžovatel má pravdu, že žalobce v žalobě neargumentoval rozsudkem 54 Af 5/2019 a právním závěrem tam uvedeným. To samozřejmě ani nemohl, neboť v době podání žaloby tento rozsudek neexistoval. Žalobce zpravidla podává žalobu proti rozhodnutí ve věci stanovení daňové povinnosti a pokuty za nepodání tvrzení k dani v podobném čase (tak tomu bylo i v nynější věci, obě žaloby podal žalobce na počátku roku 2019). Je proto vyloučeno, aby žalobce v „navazující“ žalobě ve věci pokuty znal úvahy soudu, pro které rozhodnutí ve věci stanovení daně soud teprve v budoucnosti (snad) zruší.

[20] V každém případě platí, že pravidlo v § 75 odst. 2 s. ř. s. není absolutní a i z něj je možné učinit výjimku. Pro nynější věc je významný mj. nález Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, věc *Lion Communications*. V něm šlo o věc správního trestání v oblasti reklamy, ve které Ústavní soud konstatoval porušení čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny. Ústavní soud upozornil, že zásada v § 75 odst. 2 s. ř. s. je prostředkem k racionalizaci soudního řízení. Její aplikace však „nemůže být samoučelná a ve svém jádru rozporná s principy spravedlnosti“ (body 29 a 35 nálezu). Právě ve věci *Lion Communications* ale k takové situaci došlo. Správní soud tam měl z dispoziční zásady vykročit proto, že vůči jinému žalobci ve vztahu k *témuž jednání* již správní soud dospěl k závěru, že toto jednání vůbec nemohlo být správním deliktem. To, že určité jednání nemohlo být protiprávní (což je základem deliktní odpovědnosti), měl proto soud zohlednit též v související věci, byť v podané žalobě žalobkyně nikterak uvedenými skutečnostmi neargumentovala (srov. II. ÚS 2732/15, *Lion Communications*, bod 32).

[21] I samotný NSS zná řadu výjimek z § 75 odst. 2 s. ř. s., mnohdy spojených právě se správním trestáním: „sem spadají prekluze (např. prekluze práva státu vybrat daň nebo prekluze práva státu postihovat fyzické či právnické osoby za přestupky nebo jiné správní delikty); nerespektování zásady *ne bis in idem* ve správním trestání; situace, kdy by mělo být postiženo jednání, které není vůbec protiprávní, aj. Pokud by se v těchto případech správní soud zmíněnými skutečnostmi odmítl zabývat z úřední povinnosti, znamenalo by to odepření spravedlnosti a v konečném důsledku i porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny“ (rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2016, čj. 6 Afs 15/2015-31, bod 17, shodně

rozsudek ze dne 23. 8. 2016, čj. 6 As 175/2016-17, bod 8; obecně k těmto otázkám usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2020, čj. 10 As 156/2018 - 110, č. 4007/2020 Sb. NSS, body 27 až 30 a 36 až 37).

[22] Jak již NSS opakovaně rozhodl, pokuta za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu má povahu trestu (rozsudky NSS dne 24. 1. 2019, čj. 9 Afs 197/2018-53, bod 25, ze dne 7. 3. 2019, čj. 4 Afs 351/2018-60, č. 3872/2019 Sb. NSS, bod 61, a již výše cit. 1 Afs 54/2019, věc *ADAPTA BUILDING*, bod 48). Pokud by krajský soud v nynější věci nepřihlédl ke zrušení rozhodnutí týkajícího se spotřební daně, ponechal by v platnosti pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o trestu. Konkrétně by tak učinil v situaci, kdy sice nebylo definitivně rozhodnuto o tom, že žalobce vůbec nebyl plátcem spotřební daně (a tím pádem neměl povinnost podat daňové přiznání), ale krajský soud zpochybnil dokazování provedené daňovými orgány natolik, že je v dalším řízení potřeba znovu provést klíčové důkazy či je hodnotit jinak, než zatím daňové orgány činily (srov. výše bod [4]). I v tomto případě bylo podle NSS namísto výjimečně vykročit z mezí žalobních bodů. Krajský soud proto neporušil § 75 odst. 2 s. ř. s.

III. C. *Rozhodnutí krajského soudu bylo překvapivé, výjimečně však nejde o vadu vedoucí k jeho zrušení*

[23] Zatřetí stěžovatel upozornil, že napadený rozsudek vydal krajský soud hned následující den po vydání rozsudku 54 Af 5/2019. Na vývoj ve věci 54 Af 5/2019 tak neměl stěžovatel (ani žalobce) šanci reagovat, krajský soud jej navíc k vyjádření ani nevyzval.

[24] Stěžovatel má pravdu v tom, že rozhodnutí krajského soudu bylo překvapivé a postup krajského soudu nevhodný. Krajský soud měl stěžovatele upozornit na způsob, kterým zvažoval rozhodnout, a umožnit mu se k věci vyjádřit. Současně měl dostat šanci žalobce, aby se k věci – po zrušení rozhodnutí o doměření daně – vyjádřil (pokud by rozhojnil důvody žaloby též o odkaz na první rušící rozsudek, odpadla by otázka, s níž se musel NSS vypořádat v předchozí části **III.B.**). NSS připomíná, že takový překvapivý způsob rozhodování je zásadně nepřijatelný (např. nález ze dne 15. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 2502/09, bod 14, a rozsudky ze dne 29. 11. 2011, čj. 2 Afs 16/2011-78, č. 2510/2012 Sb. NSS, bod 18, a ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129, č. 2038/2010 Sb. NSS, bod 29).

[25] V nynější věci přesto nejde o vadu, pro kterou by měl NSS rozsudek krajského soudu zrušit. NSS připomíná, že o vadu řízení, která má za důsledek zrušení rozhodnutí krajského soudu, nepůjde, pokud by byl výrok rozhodnutí stejný i za situace, kdy by k vadě řízení vůbec nedošlo (rozsudek ze dne 14. 10. 2005, čj. 6 Ads 57/2004-59). I v případě, že by krajský soud účastníky upozornil na rozhodnutí ve věci 54 Af 5/2019 a umožnil jim se vyjádřit, by totiž nemohl věc posoudit jiným způsobem. Mimo argumenty, které již NSS vyvrátil v části **III. A.** (a i ty patrně stěžovatel směřoval především k námitce porušení § 75 odst. 1 s. ř. s.), totiž stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvedl důvody, proč měl krajský soud nyní napadené rozhodnutí ponechat v platnosti. NSS ale upozorňuje, že jde o výjimečné řešení, kterým neposvěcuje do budoucna podobný postup krajských soudů.

pokračování

III. D. *Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, i když v něm není výslovně napsán návod pro další postup správního orgánu po zrušení jeho rozhodnutí*

[26] Konečně stěžovatel namítl, že z rozsudku krajského soudu není jasné, jak by měl dále postupovat. Není mu jasné, jestli může rozhodnout o odvolání ihned, nebo zda musí čekat na výsledek řízení o odvolání proti rozhodnutí o vyměření spotřební daně.

[27] Ani tato kasační námitka není důvodná. Ve výše mnohokrát cit. věci 2 Afs 30/2007 soud vysvětlil, že „*forma vyjádření závazného právního názoru může být různá; v rozsudku může být výslovně uvedeno, co je správní orgán v dalším řízení povinen učinit, jaké skutečnosti a jaká ustanovení zákona je povinen v dalším řízení vzít v úvahu [...] V některých případech však postačí, je-li právní názor vyjádřen v posouzení případu*“. Ke zrušení rozsudku krajského soudu by NSS přistoupil jen tehdy, pokud by *ani z rozsudku* nebylo možné zjistit, jakého pochybení se správní orgán dopustil a jak jej má napravit (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 25. 1. 2021, čj. 3 As 147/2018-46, bod 23). O takovou situaci ale nejde.

[28] Krajský soud v závěru rozsudku sice výslovně neřekl, jak má stěžovatel dále postupovat, to ale nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku. Stejně jako ve věci 2 Afs 30/2007 (ve které NSS posuzoval takřka totožnou námitku a krajský soud stěžovatelem požadovaný „návod“ také neuvedl) je totiž názor krajského soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. jednoznačný. Nelze z něho dovést *nic jiného*, než že je třeba vyčkat do doby nového rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru na spotřební daň.

[29] Opačný postup (tj. bezodkladné vydání nového rozhodnutí o odvolání) by byl koneckonců nelogický. Stěžovatel nemá pravdu, že napadené rozhodnutí bylo v projednávané věci zrušeno jen z „formálních důvodů“ a že neexistují důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu či daňové povinnosti. Naopak, právě tyto pochybnosti (srov. výše bod [4]) vyjádřil krajský soud již při přezkumu rozhodnutí o spotřební dani a logicky se musí přenést i do řízení o pokutě. NSS jen připomíná, že proti prvému rozsudku ve věci zákonnosti samotného doměření daně stěžovatel kasační stížnost nepodal.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; právo na náhradu nákladů řízení má naopak úspěšný žalobce. V řízení o kasační stížnosti byl žalobce zastoupen advokátem JUDr. Radimem Hanákem. Náhradu nákladů v tomto případě tvoří odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, konkrétně vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu)], a částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Advokát není plátcem DPH, proto se tato částka nijak nezvyšuje.

[32] Stěžovatel je tedy povinen žalobci uhradit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu